

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 134/02-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť A. L., bytom V. n. T., pre namietané porušenie jej základných práv postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod č. k. 13 Cb 2000/95-32 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. L. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2002 doručená sťažnosť A. L., bytom V. n. T. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 2000/95 na Krajskom súde v Košiciach zavinené podľa jej tvrdenia nečinnosťou uvedeného súdu.

Sťažovateľka uviedla, že 15. marca 1995 podala na Krajskom súde v Košiciach žalobu, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti viacerých bodov uznesenia členskej schôdze A.-u, stavebno-obchodného družstva vo V. n. T., z 10. februára 1995.

Prvé pojednávanie vo veci vytýčil Krajský súd v Košiciach na 16. október 1996, neskôr však tento termín zrušil a vo veci sa pojednávalo až 29. septembra 1997.

Na zrušenie prvého termínu pojednávania a nečinnosť súdu reagovala sťažovateľka sťažnosťou na prietahy v konaní doručenou Krajskému súdu v Košiciach 20. januára 1997. So spôsobom vybavenia tejto sťažnosti však nebola spokojná.

Ďalší procesný úkon Krajský súd v Košiciach podľa sťažovateľky urobil „až po viac ako štyroch rokoch“ 15. januára 2001, kedy ju vyzval, aby odstránila vadu svojho návrhu – nesprávne označenie žalovaného. Sťažovateľka na výzvu reagovala listom z 24. januára 2001. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 13 Cb 2000/95-32 z 30. januára 2002 konanie zastavil.

Sťažovateľka sa na postup Krajského súdu v Košiciach (vzhľadom na to, že proti spomínanému uzneseniu nemožno podať odvolanie) sťažovala podaním zo 6. marca 2002. Sťažnosť bola vybavená listom predsedu Krajského súdu v Košiciach (v zastúpení podpredsedom uvedeného súdu) z 8. júla 2002, v ktorom uznáva, že v danom konaní došlo k prietahom.

Sťažovateľka ďalej uviedla: „Majetok A. SOD V. n. T. (...) je už v tretích rukách. A to práve nečinnosťou KS Košice. Na základe vyššie uvedeného žiadam, aby Ústavný súd v Košiciach uznesením zaviazal KS v Košiciach, aby mi bola vyplatená suma 100 000,- (slovom Jednostotísíc) Sk KS v Košiciach a to pre jeho nečinnosť a prietahy v konaní.“

Sťažovateľka pripojila k svojej sťažnosti viacero listín týkajúcich sa konania, v ktorom malo dôjsť k zbytočným prietahom v konaní, medzi inými aj kópiu uznesenia

Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 Cb 2000/95-32 z 30. januára 2002, kópiu svojho podania zo 6. marca 2002, v ktorom namieta postup Krajského súdu v Košiciach v uvedenej veci a odpoveď tohto súdu na jej sťažnosť z 8. júla 2002.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľky.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo

inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namieta, že k zásahu do jej základných práv došlo nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cb 2000/95, ktoré však bolo uznesením Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2002 zastavené. Aj keď kópia tohto uznesenia, ktorú sťažovateľka predložila ústavnému súdu, nebola opatrená doložkou právoplatnosti, v liste z 8. júla 2002, ktorým Krajský súd v Košiciach reaguje na sťažnosť sťažovateľky zo 6. marca 2002 a v ktorom sa vyjadruje k priebehu konania sp. zn. 13 Cb 2000/95, je výslovne uvedené, že spomínané uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26. februára 2002.

Protiprávny stav vyvolaný namietanou nečinnosťou Krajského súdu v Košiciach v konaní sp. zn. 13 Cb 2000/95, v dôsledku ktorého mohlo dôjsť k zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľky (predovšetkým do jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy), mohol teda trvať najneskôr do 26. februára 2002, kedy bolo uvedené konanie právoplatne skončené. Sťažovateľka sa však ochrany svojich základných práv na ústavnom súde domáhala až 9. augusta 2002 (teda po viac ako piatich mesiacoch), kedy bola jej sťažnosť doručená ústavnému súdu.

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

V čase, keď sa sťažovateľka domáhala ochrany svojich základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Vzhľadom už len na túto skutočnosť ústavný súd jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene bez toho, aby bolo potrebné osobitne sa zaoberať ďalšími nedostatkami sťažnosti v zmysle § 20 ods. 1 a 2 zákona

o ústavnom súde (napr. neuvedenie návrhu rozhodnutia, ktoré by mal ústavný súd vysloviť a nepripojenie splnomocnenia na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2002